

Arrest

nr. 276 264 van 22 augustus 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Bosnische nationaliteit te zijn, op 11 april 2022 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 februari 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 30 juni 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 december 2020 dienen verzoekers een aanvraag in op gerond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde verklaart op 22 februari 2022 de aanvraag onontvankelijk en beslist tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten:

Eerste bestreden beslissing

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.12.2020 werd ingediend door :

M, M. (R.R. xxx)

Geboren te Bijeljina op (...)1960
Nationaliteit: Bosnië en Herzegovina

+ partner: M, Z. (R.R.: xxx)
Geboren te Bijeljina op (...)1959
Nationaliteit: Bosnië en Herzegovina

+ meerderjarig kind: M, L. (R.R.: xxx)
Geboren te Bijeljina op (...)1983
Nationaliteit: Bosnië en Herzegovina

Allen wonend op adres: (...) 4700 EUPEN

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Op 23.07.2012 diende de heer M. samen met zijn dochter een Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) in. Op 29.08.2012 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering inoverwegingname. Op 12.09.2012 diende mevrouw M. een VIB in. Op 25.09.2012 nam het CGVS een beslissing tot weigering inoverwegingname. Betrokkenen gingen hiertegen niet in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De duur van deze procedures – namelijk iets meer dan één maand in het geval van meneer en zijn dochter en iets minder dan 2 weken in het geval van mevrouw – was zeker niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen beweren dat een terugkeer naar het land van herkomst een bedreiging zou vormen voor hun leven, hun fysieke integriteit en hun vrijheid, doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkenen te eisen dat zij, om hun beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dienen voor te leggen. De loutere vermelding dat een terugkeer naar het land van herkomst een bedreiging zou vormen voor hun leven, hun fysieke integriteit en hun vrijheid volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij de bewering blijft dat betrokkenen vrezen onderworpen te worden aan mensonterende behandeling in hun land van herkomst, dit kan niet volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor de ganse familie geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

Betrokkenen beweren dat zij geen enkele binding meer hebben met hun land van herkomsten en dat het gezien de leeftijd van de betrokkenen moeilijk zou zijn om in hun land van herkomst opnieuw te moeten beginnen. Het is echter zeer onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familieleden, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst, waar meneer en mevrouw voor hun komst naar België ongeveer 50 jaar gewoond hebben en hun dochter ongeveer 29 jaar, waarbij zij terecht zouden kunnen. Wat er ook van zij, het staat betrokkenen steeds vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van

herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reintegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen nergens terecht zouden kunnen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen verwijzen naar hun medische toestand, dat het zou gaan om zeer kwetsbare met hart -en rugproblemen en meneer zou meegevochten hebben in de Balkanoorlog en aan posttraumatisch stresssyndroom zou lijden. Betrokkenen leggen een medisch verslag voor, opgesteld op 25.11.2020. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen geen recente medische attesten voorleggen waaruit zou blijken dat de medische problematiek nog steeds actueel is. Ook is uit dit medisch attest niet af te leiden dat het voor betrokkenen onmogelijk is om te reizen om alzo via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Verder dient er opgemerkt te worden dat de medische problematiek reeds werd onderzocht in het kader van hun aanvragen art. 9ter: een eerste aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 23.10.2012, een tweede aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 05.02.2013. Een derde aanvraag 9ter werd op 20.02.2018 ongegrond verklaard en tenslotte werd een vierde aanvraag 9ter onontvankelijk verklaard op 28.02.2020. Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).

Verder verwijzen betrokkenen naar de coronamaatregelen. Echter, betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat zij als Bosnische onderdanen omwille van de coronamaatregelen vruchteloze pogingen hebben ondernomen om naar Bosnië en Herzegovina terug te keren om volgens de gewone procedure hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit in een inbreuk pleegden tegen de Belgische openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen sedert 2012 in België zouden verblijven, dat zij werkbereid zijn en in het verleden gewerkt hebben, dat de dochter als lerares Chemie/Duits zou kunnen tewerkgesteld worden, dat tweede en derde verzoeker beschikken over een Belgisch rijbewijs, dat zij de Duitse taal machtig zijn, dat zij tal van getuigenverklaringen bijgevoegen, dat zij goed geïntegreerd zijn) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Tweede bestreden beslissing

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam:	M, M.
geboortedatum :	(...)1960
geboorteplaats :	Bijeljina
nationaliteit :	Bosnie-Herzégovine/Bosnie en Herzegovina

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Hel bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

• *Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: Omdat betrokkene een asielaanvraag indiende op 23.07.2012, werd zijn verblijf om die reden toegestaan en dit tot zolang het onderzoek naar de asielmotieven liep. Betrokkene wist dat dit om een precare verblijfssituatie ging. Vermits de asielprocedure op 29.08.2012 werd afgesloten met een weigering van inoverwegingname door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, is het verblijf van betrokkene niet langer gewettigd. De termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen is inmiddels ruimschoots overschreden.”*

Derde bestreden beslissing

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: M, Z.
geboortedatum : (...)1959
geboorteplaats : Bljeljina
ationaliteit : Bosnie-Herzégovine/Bosnie en Herzegovina

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

• *Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: Omdat betrokkene een asielaanvraag indiende op 12.09.2018 werd haar verblijf om die reden toegestaan en dit tot zolang het onderzoek naar de asielmotieven liep. Betrokkene wist dat dit om een precare verblijfssituatie ging. Vermits de asielprocedure op 25.09.2012 werd afgesloten met een weigering inoverwegingname door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen, is het verblijf van betrokkene niet langer gewettigd. De termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen is inmiddels ruimschoots overschreden.”*

Vierde bestreden beslissing

“ BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: M, L.
geboortedatum : (...)1983
geboorteplaats : Bijeljina
nationaliteit : Bosnie-Herzégovine/Bosnie en Herzegovina

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

• Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: Omdat betrokkene een asielaanvraag indiende op 23.07.2012, werd haar verblijf om die reden toegestaan en dit tot zolang het onderzoek naar de asielmotieven liep. Betrokkene wist dat dit om een preciaire verblijfssituatie ging. Vermits de asielprocedure op 28.08.2012 werd afgesloten met een weigering inoverwegingname door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, is het verblijf van betrokkene niet langer gewettigd. De termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen is inmiddels ruimschoots overschreden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan:

“Schending van de materiële motiveringsplicht — Art. 62 Vw. en art 3 wet 03/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurlijke handelingen — onzorgvuldigheid bij het nemen van de beslissing

De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering die op de tegenpartij rust, vast, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan onzorgvuldigheid, onredelijkheid; De minister heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenbevinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop hij het besluit steunt, moet de nodige zorgvuldigheid betracht worden. Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen om de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand, geloofwaardig maken. De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, sectie art 9bis dd. 22/02/2022, waartegen onderhavig beroep is gemotiveerd als volgt: "de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats van oponthoudhoud in het buitenland".

Verder is de beslissing gemotiveerd als volgt : "Betrokkenen beweren dat een terugkeer naar het land van herkomst een bedreiging zou vormen voor hun leven , hun fysieke integriteit en hun vrijheid, doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkenen te eisen dat zij , om hun beweringen te staven , op zijn minst een begin van bewijs dienen voor te leggen. De loutere vermelding dat een terugkeer naar het land van herkomst een bedreiging zou vormen voor hun leven , hun fysieke integriteit en hun vrijheid volstaat niet om als buitengewone omstandigheden aanvaard te worden "

Verzoekers stellen echter dat de gemachtigde van de minister geen rekening hield met al de elementen van het dossier als een geheel ; mn in hun onderlinge samenhang gelezen. In de aanvraag dd 09/12/2020 tot machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op basis van art 9bis hebben verzoekers duidelijk verwezen naar hun medische toestand. Verzoekers zijn kwetsbare personen. Zij hebben hart- en rugproblemen. Eerste verzoeker zal moeten geopereerd worden. Het is aangewezen om de nodige behandelingen ononderbroken verder te zetten in België om reden dat dit meer stabiliteit geeft. 1° verzoeker heeft mee gevochten in de Balkan oorlog en lijdt aan een posttraumatisch stress syndroom. Bij de oorspronkelijke aanvraag dd 09/12/2020 werd hier duidelijk naar verwezen. Er werd nog gesteld dat

een terugkeer naar het land waar dit trauma opgelopen werd, mensonterend is in hoofde van eerste verzoeker (art 3 EVRM) Verzoekers hebben bijgevolg een aantal valabele elementen ingeroepen om aan te tonen dat zij niet kunnen terugkeren naar het land van herkomst om daar de aanvraag tot machtiging van verblijf van meer dan drie maanden in te dienen bij de Belgische diplomatieke en consulaire post. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft in de beslissing waartegen huidig beroep geen rekening gehouden met deze elementen in het kader van de beoordeling van de ontvankelijkheid van het verzoek. Medische elementen met fysieke en ook met psychische oorzaak kunnen inderdaad redenen zijn waarom een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om daar de aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post, onmogelijk is en aanleiding kan geven tot een inbreuk op art 3 EVRM. Deze gevraagde buitengewone omstandigheden zijn geen omstandigheden die een overmachtssituatie creëren, doch het is voldoende dat omstandigheden worden ingeroepen, die het voor de verzoekers buitengewoon moeilijk maken om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst. Ten onrechte stelt de gemachtigde van de staatssecretaris dan ook in de beslissing dd. 22 februari 2022, waartegen huidig beroep : " doch leggen ze geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven ; het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat zij, om hun beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dienen voor te leggen " nu verzoekers wel degelijk medische attesten meedeelden waaruit hun gezondheidstoestand blijkt, die ingeroepen werd als buitengewone omstandigheid. Er wordt verwezen naar de stukken nrs 8 meegedeeld bij de oorspronkelijke aanvraag dd 9 december 2022. In de bestreden beslissing wordt hierover door de gemachtigde geen standpunt ingenomen ; mbt de beoordeling van de ontvankelijkheid van het verzoek tot machtiging van verblijf van meer dan drie maanden (art 9bis) De gemachtigde van de staatssecretaris stelt daarenboven dat hij met deze elementen geen rekening moet houden om reden dat er bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid wordt gemaakt tussen twee verschillende procedures; aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. En verder stelt de gemachtigde : " De hier ingeroepen medische redenen vallen buiten de context van art 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven " Nochtans kunnen, medische elementen, zoals hierboven gezegd wel degelijk buitengewone omstandigheden uitmaken op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op basis van artikel 9bis bij de burgemeester van de woonplaats in België kan ingediend worden in plaats van bij de diplomatieke of consulaire Belgische post in het land van herkomst. Het is dus overduidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag dd 9 december 2020 ten onrechte geen rekening meende te moeten houden met de ingeroepen medische elementen. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft zijn beslissing derhalve niet gestoeld op een correcte feitenvinding en kwam om deze reden tot een onzorgvuldig en onredelijk besluit."

2.2. Verweerder heeft, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geoordeeld dat verzoekers niet aantonen dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of voor de plaats van oponthoud in het buitenland. Hij heeft tevens toegelicht waarom hij meent dat uit de door verzoekers aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Daarnaast zijn de bevelen afdoende gemotiveerd in rechte en in feite. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De Raad stelt vast dat verweerder heeft onderzocht of de door verzoekers ingeroepen elementen als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard. Verzoekers geven aan van mening te zijn dat de door hun ingeroepen elementen dienen te worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Door het louter herhalen van de in de aanvraag aangevoerde elementen tonen verzoekers het kennelijk onredelijk karakter van de motivering niet aan.

Verzoekers betogen dat verweerder zich beperkt tot het opsommen van alle elementen die verzoekers hebben aangehaald in hun regularisatieaanvraag om dan kortweg te concluderen dat deze niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden. Verzoekers menen dat zij uit de eerste bestreden beslissing onvoldoende kunnen afleiden waarom hun langdurig verblijf, met respect voor de Belgische waarden en normen, de aanvraag in België niet verantwoordt.

In tegenstelling tot wat verzoekers stellen blijkt uit een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing dat de gemachtigde ingaat op de elementen die verzoekers in hun aanvraag hebben aangehaald en dat hij zich niet beperkt heeft tot een loutere opsomming van deze elementen. Het betoog van verzoekers mist feitelijke grondslag.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de medische problemen blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers viermaal een 9ter aanvraag hebben ingediend, met name op 27 september 2012 (onontvankelijk verklaard op 23 oktober 2012), 13 december 2012 (onontvankelijk verklaard op 5 februari 2013), op 22 januari 2018 (ongegrond verklaard op 20 februari 2018) en op 5 februari 2020 (onontvankelijk verklaard op 28 februari 2020). In het licht hiervan is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te stellen: *“Betrokkenen verwijzen naar hun medische toestand, dat het zou gaan om zeer kwetsbare met hart -en rugproblemen en meneer zou meegevochten hebben in de Balkanoorlog en aan posttraumatisch stresssyndroom zou lijden. Betrokkenen leggen een medisch verslag voor, opgesteld op 25.11.2020. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen geen recente medische attesten voorleggen waaruit zou blijken dat de medische problematiek nog steeds actueel is. Ook is uit dit medisch attest niet af te leiden dat het voor betrokkenen onmogelijk is om te reizen om alzo via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Verder dient er opgemerkt te worden dat de medische problematiek reeds werd onderzocht in het kader van hun aanvragen art. 9ter: een eerste aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 23.10.2012, een tweede aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 05.02.2013. Een derde aanvraag 9ter werd op 20.02.2018 ongegrond verklaard en tenslotte werd een vierde aanvraag 9ter onontvankelijk verklaard op 28.02.2020. Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).”*

Het loutere feit dat verzoekers het niet eens zijn met de beoordeling van de gemachtigde, toont niet aan dat de eerste bestreden beslissing op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze zou zijn genomen. Verzoekers geven in wezen blijk van een andere feitelijke beoordeling van de elementen die door de gemachtigde werd gemaakt. Het komt de Raad enkel toe de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen en na te gaan of het bestuur in deze niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. In dit geval tonen verzoekers met hun kritiek niet aan dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat uit de voorgelegde elementen geen buitengewone omstandigheid kan worden afgeleid.

Verzoekers maken de schending van de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen niet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC